

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 iunie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Ion Arhiliuc și Iurie Diaconu, examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Dîrțu Petru Pavel, născut la 25 decembrie 1975, originar din s. Cenac, r-nul Cimișlia, domiciliat temporar în mun. Chișinău, str. Gagarin 3, ap. 80.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. instanța de fond: 12.07.2006-29.12.2006;
2. instanța de apel: 09.01.2007-04.05.2007;
3. instanța de recurs ordinar: 20.07.2007-26.10.2007;
4. instanța de recurs în anulare: 02.05.2012 - 22.10.2012;
5. instanța de apel: 11.12.2012-14.02.2013;
6. instanța de recurs ordinar: 21.05.2013-12.06.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, din 04 decembrie 2006, Dîrțu Petru a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Dîrțu P. a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că, la 21 aprilie 2006, aproximativ la orele 16.00, aflîndu-se în mun. Chișinău, bd. Mircea cel Bătrîn 2, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a sustras în mod deschis de la Florea I., bani în sumă de 2600 lei, cauzîndu-i astfel acesteia un prejudiciu material considerabil.

3. Procurorul a contestat sentința nominalizată cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare conform învinuirii înaintate în baza art.187 alin.(2) lit.f) Cod penal, cu aplicarea pedepsei în formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, invocînd ilegalitatea sentinței, deoarece instanța de fond nu a apreciat corect probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în ședința de judecată, care obiectiv și pe deplin confirmă vinovăția inculpatului Dîrțu P. în comiterea infracțiunii imputate.

Apelantul, în ședința instanței de apel, și-a modificat cerințele, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Dîrțu P. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la o pedeapsă sub formă de închisoare în limitele sancțiunii, cu aplicarea amenzii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2007, a fost admis apelul procurorului, casată sentința atacată, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care inculpatul Dîrțu P. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit.1

f) Cod penal la 3 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Pentru a se pronunța, instanța de apel, a statuat că, instanța de fond corect a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpatul Dîrțu P., vinovăția acestuia, fiind confirmată prin cumulul de probe administrate și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și apreciate just potrivit art. 101 CPP .

5. Avocatul Cuțulab P. în numele inculpatului Dîrțu P. în temeiul art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței prin care inculpatul, a fost achitat.

În motivarea solicitărilor sale, recurentul a invocat că, instanța de apel nu a apreciat corect probele acumulate și eronat a conchis precum că, instanța de fond neîntemeiat a pus la baza sentinței de achitare, numai depozițiile părții vătămate, Florea I., fără ale aprecia în ansamblu cu celelalte probe, cum sunt: înscrierile din pașaportul național privind traversarea la 01 februarie 2006 a frontierei de stat a Republicii Moldova de către Dîrțu P. și aflarea acestuia în Federația Rusă în timpul comiterii crimei; traversarea frontierei retur la 01 mai 2006; cartela de migrație eliberată de autoritățile Federației Ruse; informația electronică a serviciului de grăniceri al Republicii Moldova.

Totodată recurentul a menționat că, instanța de apel a apreciat critic, declarațiile părții vătămate în ședința instanței de fond unde aceasta, a declarat că a fost deposedată, la 21 aprilie 2006, de bani în sumă de 2600 lei, nu de inculpat ci de către o altă persoană asemănătoare cu acesta, - considerîndu-le drept făcute sub influența inculpatului Dîrțu P.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 octombrie 2007, a fost respins ca inadmisibil recursul declarat de avocatul Cuțulab P. în interesele inculpatului Dîrțu P., ca fiind neîntemeiat.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a statuat că instanța de apel, bazîndu-se pe cumulul de probe, care au fost examinate complet și obiectiv, și verificate sub aspectul pertinentei și al concludenței, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, corect a stabilit starea de fapt și just a calificat acțiunile inculpatului Dîrțu P., în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

7. Hotărârile instanțelor de apel și recurs au fost atacate cu recurs în anulare de către avocatul Cernolev I. în numele inculpatului Dîrțu P., în temeiul art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, prin care a solicitat casarea deciziilor instanței de apel și a instanței de recurs, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, pe motiv că aceasta, rejudecînd cauza, a fost obligată să aprecieze probele noi administrate sau să reaprecieze probele cercetate de prima instanță.

În susținerea cerințelor sale, recurentul a menționat că, viciul fundamental care afectează hotărârile precedente s-a manifestat prin faptul că, instanța de apel a pronunțat o hotărîre de condamnare, fără a audia inculpatul și partea vătămată în cadrul judecării cauzei în instanța de apel, astfel încălcându-se art. 6 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Recurentul a menționat că instanța de apel, pronunțîndu-se asupra vinovăției, a folosit fără suport probele ce au justificat soluția de achitare pentru prima instanță și declarațiile din cadrul urmăririi penale.

8. Prin hotărârea Plenul Curții Supreme de Justiție din 22 octombrie 2012, a fost admis recursul în anulare, declarat de avocatul Cernolev I. în numele inculpatului Dîrțu P., casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2007 și²

decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 octombrie 2007, cu dispunerea rejudecării cauzei privindu-l pe inculpatul Dîrțu P., de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate, Plenul Curții Supreme de Justiție a conchis că, instanța de apel a casat sentința primei instanțe, prin care inculpatul Dîrțu P. a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin.(2) lit. f) Cod penal și, în urma rejudecării cauzei, a fost adoptată o nouă hotărîre de condamnare a acestuia în baza art.187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 3 ani închisoare, fără cercetarea probelor în direct.

Astfel spus, audierea inculpatului, a părții vătămate și a martorilor, după o sentință de achitare, nu s-a efectuat, dar declarațiile acestora au fost puse de către instanța de apel, la baza hotărîrii de condamnare a inculpatului Dîrțu P.

Prin urmare, probatoriul pus la baza hotărîrii instanței de apel privind condamnare lui Dîrțu P., a fost obținut contrar principiilor nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei.

În consecință, Plenul a conchis că, instanța de apel nu a fost în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare, bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat în primă instanță, deoarece martorii acuzării urmau a fi audiați din nou în cazul în care, depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Totodată, Plenul, a menționat că instanța de recurs greșit a concluzionat că instanța de apel în mod legal și-a întemeiat soluția de condamnare a inculpatului Dîrțu P. în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, avînd la bază probe pertinente și concludente care dovedesc vinovăția acestuia în săvîrșirea infracțiunii imputate.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2013, a fost respins apelul acuzatorului de stat, ca fiind nefondat și menținută fără modificări sentința Judecătoreiei Ciocana mun. Chișinău din 21 decembrie 2011, în cauza penală privindu-l pe Dîrțu P.

În motivarea hotărîrii adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală și din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de achitare în privința lui Dîrțu P.

Astfel, analizând declarațiile inculpatului Dîrțu P., a părții vătămate Florea I. și cercetînd probele prezentate de către partea acuzării, instanța de apel, a reținut că, prima instanță corect a concluzionat că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate nu este dovedită și nu se confirmă prin ansamblul de probe cercetate în ședința de judecată, concluzionînd că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și a decis întemeiat despre nevinovăția inculpatului, iar cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea și verificarea probelor.

Mai mult, instanța de apel a conchis că, învinuirea adusă inculpatului Dîrțu P. a fost bazată în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate Florea I., nefiind confirmată prin alte probe.

Or, așa cum s-a constatat în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel, partea vătămată Florea I., fiind audiată suplimentar a declarat că nu este încrezută în cele menționate anterior, pe motiv că într-o zi, deplasîndu-se în o rutieră în mun. Chișinău, a văzut nemijlocit persoana care i-a sustras banii, acesta fiind³

asemănătoare cu inculpatul Dîrțu P., însă despre acest caz nu a anunțat organele de drept, susținând aceste declarații și în instanța de apel.

Astfel, conchide instanța de apel, declarațiile părții vătămate în partea recunoașterii inculpatului Dîrțu P. ca una din persoanele care i-a sustras la data de 21.04.2006, în mod deschis banii, nu sunt pertinente și concludente, nu corespund prevederilor art. 95 CPP și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece sunt combătute de alte probe administrate în ședința de judecată.

În acest context, instanța de apel, a statuat că instanța de fond cercetând pașaportul național a inculpatului, a stabilit că, la data de 21.04.2006 ultimul nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova cât și la 01.02.2006 acesta a traversat frontiera de stat între Republica Moldova și Ucraina, în direcția intrării pe teritoriul Ucrainei și, în continuare la 02.02.2006 a traversat frontiera de stat între Ucraina și Federația Rusă, prin punctul de trecere „Breansc”, în direcția intrării pe teritoriul Federației Ruse. Din pașaportul inculpatului mai rezultă că, la 01.05.2006 Dîrțu P. a ieșit de pe teritoriul Federației Ruse și a intrat pe teritoriul Republicii Ucraina și în continuare, tot la 01.05.2006 a ieșit de pe teritoriul Republicii Ucraina și a intrat pe teritoriul Republicii Moldova, prin punctul de trecere „Vălcineț”.

În acest sens, pașaportul inculpatului conține ștampilele serviciilor de grăniceri de traversare a frontierelor de stat, ale statelor indicate mai sus.

Așa fiind, aceste date sunt conformate parțial și prin cartela de migrațiune a inculpatului Dîrțu P., eliberată de autoritățile Federației Ruse și anexată la materialele cauzei penale în original, precum și de informația electronică a Serviciului de Grăniceri Republicii Moldova (f.d. 58).

Astfel, instanța de fond just a constatat că, cele relatate mai sus, sunt în corespundere cu declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale și în ședința de judecată.

Prin urmare, organul de urmărire penală nu a verificat versiunea inculpatului Dîrțu Petru invocată la etapa urmăririi penale, astfel neprezentând instanței probe incontestabile în combaterea versiunii, precum și probelor prezentate de inculpat în confirmarea nevinovăției sale.

10. Procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai S., în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitînd casarea totală a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea solicitărilor sale, procurorul recurent a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu probatoriul, prezentat de acuzare, în sprijinul învinuirii, și a ajuns la concluzia menținerii sentinței de achitare, instanța de apel urma să dezvăluie concluzia, expunîndu-se asupra fiecărei probe, fapt ce nu a avut loc.

Astfel, în opinia recurentului, instanța de apel a dat o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei.

Acuzatorul de stat susține că declarațiile părții vătămate sunt tendențioase, nu corespund adevărului și urmăresc scopul de a evita atragerea la răspunderea penală a inculpatului, deoarece pe parcursul urmăririi penale, fiind efectuată prezentarea spre recunoaștere a persoanei, partea vătămată a arătat direct spre Dîrțu P., precum că anume acesta i-a sustras banii, în mod deschis.

Însă, ulterior, fiind audiată suplimentar aceasta a declarat că nu este încrezută în cele menționate anterior, pe motiv că într-o zi, deplasîndu-se în o rutieră în mun.⁴

Chișinău, a văzut nemijlocit persoana care i-a sustras banii, acesta fiind asemănătoare cu inculpatul Dîrțu P., însă despre acest caz nu a anunțat organele de drept, susținînd aceste declarații și în instanța de apel.

Sub acelaș aspect, recurentul a invocat că, declararea nulității procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din motivul că: „pozele au fost doar lipite pe procesul verbal, nefiind șampilate, or nu se cunoaște când acestea au fost lipite (până la acțiunea de recunoaștere sau după) fiind doar niște copii neclare”, - este neîntemeiată pe motiv că, art. 116 Cod de procedură penală nu prevede șampilarea acestora, mai mult, acțiunea procesuală nominalizată, nefiind contestată de nici una din părți.

Referitor la constatarea de către instanța de apel că organul de urmărire penală nu a verificat versiunea inculpatului că acesta la momentul săvîrșirii infracțiunii se afla pe teritoriul Federației Ruse, urmează a se evidenția că la materialele cauzei penale a fost anexată informația referitor la traversarea frontierei Ucrainei (f.d. 147) de către inculpatul Dîrțu Petru, prin care se combate versiunea apărării.

11. Verificînd argumentele invocate de procuror, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar, reieșind din următoarele considerente.

11.1. Potrivit art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele enumerate în art. 427 Cod de procedură penală – în caz, în care este prezentă încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

Colegiul penal, reține că instanța de apel, rejudecînd cauza și verificînd probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la nevinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Deci, criticile formulate de recurent, enunțate la pct. **10** al prezentei decizii, prin care se susține că inculpatul Dîrțu Petru, se face vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit.f) Cod penal, - acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanțele de fond și apel și, căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 9, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursului, se evidențiază că recurentul în mod decisiv, își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, în special declarațiile părții vătămate, or motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 CPP, astfel, criticile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărîrii recurate ca fiind ilegală.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform concluziei Curții Europene pentru Drepturile Omului (Hotărîrea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

11.2. Totodată, verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (vol.2, f.d.24-30) și, lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea acuzării, a respectat întocmai prevederile art. 415, 417 CPP, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată, iar recurentul n-a solicitat administrarea altor probe.

Argumentele procurorului, precum că *“...la materialele cauzei penale a fost anexată informația referitor la traversarea frontierei Ucrainei (f.d. 147) de către inculpatul Dîrțu Petru, prin care se combate versiunea apărării”*, - Colegiul penal le consideră nei întemeiate, deoarece această informație se combate cu datele primare obținute direct de la organele competente și, care n-au fost contestate de procuror, or în atare situație de drept procurorul era obligat să administreze probe noi prin care să excludă aceste divergențe.

În acest context, Colegiul penal lărgit menționează că, procurorul urma să respecte principiul prezumției nevinovăției prevăzut de art. 8 CPP, din care rezultă că nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Or, procurorul, făcînd o simplă constatare la mod general, precum că există *“... informația referitor la traversarea frontierei Ucrainei (f.d. 147) de către inculpatul Dîrțu Petru...”*, nici n-a adus careva argumente împotriva veridicității documentelor oficiale care confirmă alibiul inculpatului acceptat de instanțele de judecată:

„... pașaportul național a inculpatului, a stabilit că, la data de 21.04.2006 ultimul nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova cît și la 01.02.2006 acesta a traversat frontiera de stat între Republica Moldova și Ucraina, în direcția intrării pe teritoriul Ucrainei și, în continuare la 02.02.2006 a traversat frontiera de stat între Ucraina și Federația Rusă, prin punctul de trecere „Breansc”, în direcția intrării pe teritoriul Federației Ruse. Din pașaportul inculpatului mai rezultă că, la 01.05.2006 Dîrțu P. a ieșit de pe teritoriul Federației Ruse și a intrat pe teritoriul Republicii Ucraina și în continuare, tot la 01.05.2006 a ieșit de pe teritoriul Republicii Ucraina și a intrat pe teritoriul Republicii Moldova, prin punctul de trecere „Vălcineț”. Pașaportul inculpatului conține ștampilele serviciilor de grăniceri de traversare a frontierelor de stat, ale statelor indicate mai sus. Aceste date sunt confirmate parțial și prin cartela de migrațiune a inculpatului Dîrțu P., eliberată de autoritățile Federației Ruse și anexată la materialele cauzei penale în original, precum și de informația electronică a Serviciului de Grăniceri Republicii Moldova (f.d. 58)”.

În atare circumstanțe, Colegiul penal conchide că instanța de apel, rejudecînd cauza a adoptat o soluție în conformitate cu prevederile art. 24, 26 CPP, care stipulează că, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Astfel, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP,

rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii adoptate în cauza persoanei achitate Dîrțu Petru și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

12. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2013, în cauza penală privindu-l pe Dîrțu Petru Pavel, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la 10 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Iurie Diaconu

Curtea Supremă de Justiție

DISPOZITIVUL DECIZIEI

12 iunie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Ion Arhiliuc și Iurie Diaconu, examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Dîrțu Petru Pavel, născut la 25 decembrie 1975, originar din s. Cenac, r-nul Cimișlia, domiciliat temporar în mun. Chișinău, str. Gagarin 3, ap. 80.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. instanța de fond: 12.07.2006-29.12.2006;
2. instanța de apel: 09.01.2007-04.05.2007;
3. instanța de recurs ordinar: 20.07.2007-26.10.2007;
4. instanța de recurs în anulare: 02.05.2012 - 22.10.2012;
5. instanța de apel: 11.12.2012-14.02.2013;
6. instanța de recurs ordinar: 21.05.2013-12.06.2013.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2013, în cauza penală privindu-l pe Dîrțu Petru Pavel, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată se va pronunța la 10 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Iurie Diaconu